

Sygnatura akt IV 2 P 365/10

WYROK KOŃCOWY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 28-05-2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący:SSO del. Robert Kuczyński

Protokolant:Anna Barska

po rozpoznaniu w dniu 21-05-2013 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa K. H.

przeciwko L. A. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą P.H. (...) we W.

- o zapłatę wynagrodzenia

I. zasądza od pozwanej L. A. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą P.H. (...) we W. na rzecz powoda K. H. kwotę 8100 zł (słownie: osiem tysięcy sto złotych) brutto z ustawowymi odsetkami od dnia 19 lutego 2010 r. do dnia zapłaty;

II. oddała dalej idące powództwo;

III. nadaje wyrokowi w punkcie I rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1279 zł;

IV. zasądza od Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu) na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. B. kwotę 2227 zł (w tym 427 zł VAT) tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

UZASADNIENIE

Powód K. H. wniósł przeciwko pozwanej L. A. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą P.H. (...) L. A. we W., ustalenia że w okresie od 05.01.2009 r. do 15 lipca 2009r. łączył go z pozwaną stosunek pracy, zawarty w dniu 05.01.2009 r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, na stanowisku mechanika samochodowego, wykonywanej we W., z wynagrodzeniem miesięcznym 3 570 (słownie trzy tysiące pięćset siedemdziesiąt) zł brutto, w pełnym wymiarze czasu pracy na cały 1 etat.

W uzasadnieniu powód podniósł, że od dnia 05.01.2009 r. pozostawał zatrudniony u pozwanej na stanowisku mechanika samochodowego z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 3 000 zł netto płatnym do ostatniego dnia miesiąca pracy. Podniósł, że pracę wykonywał codziennie osobiście w godzinach 08:00 – 16:00 pod kierownictwem męża pozwanej, którego określił jako (...) A., w warsztacie przy ul. (...) we W.. Ponadto powód podniósł, że u powódki pracował do lipca 2009 r. i że do dnia wniesienia pozwu nie otrzymał od pozwanego pracodawcy ani dokumentu – pisemnej umowy o pracę, ani także wynagrodzenia w wysokości za rok 42 840 zł brutto.

W dniu 08.06.2010 r. tutejszy Sąd wydał wyrok zaoczny, którym ustalił, że powód K. H. był zatrudniony przez pozwaną L. A., prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą P.H. (...) we W. na umowę o pracę na czas nieokreślony w okresie od 5 stycznia 2009 r. do 15 lipca 2009 r. na stanowisku mechanika samochodowego w warsztacie przy ul.

(...) we W., za wynagrodzeniem miesięcznym w kwocie 3 000 zł netto, a także zasądził od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2 148 zł tytułem opłaty od pozwu, od której powód był zwolniony z mocy ustawy.

Pozwana – L. A., prowadząca działalność gospodarczą pod firmą P.H. (...) we W., w sprzecznie od wyroku zaocznego, wniesionym do Sądu w dniu 06.07.2010 r. /prezentata k.25/, wniosła o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu pozwana zarzuciła, że powód nigdy nie był u pozwanej zatrudniony i że pozwana nie zawarła z nim żadnej umowy o pracę. Pozwana zarzuciła, że zawarła z powodem w dniu 12.01.2009 r. tylko umowę zlecenia na odśnieżanie wjazdu na posesję przy ul. (...) we W. oraz wykonywanie prac porządkowych w okresie od 12.01.2009 – 31.01.2009 r. Pozwana zarzuciła ponadto, że jej małżonek nie nosi imienia P. i się takim imieniem nie posługuje. Pozwana zarzuciła także, że wykonywane u niej przez powoda prace miały charakter dorywczy, na zlecenie i nie pod nadzorem pozwanej.

Powód pismem z dnia 23.08.2010 r. /k.81/ rozszerzył powództwo o żądanie zasądzenia na jego rzecz od powódki kwoty 42 840 zł tytułem zaległego wynagrodzenia za pracę.

Pozwana pismem z dnia 07.10.2010 r. wniosła o oddalenie powództwa w całości.

Ostatecznie żądanie zapłaty wynagrodzenia zostało ograniczone do kwoty 18 000 zł

Wyrokiem częściowym z dnia 6 marca 2012 roku Sąd uchylił swój w/w wyrok zaoczny z dnia 8 czerwca 2010 r. i ustalił, że powód K. H. był zatrudniony przez pozwaną L. A. prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą P.H. (...) we W. na umowę o pracę w okresie od 5 stycznia 2009 r. do 15 lipca 2009 r. Sąd oddalił dalej idące powództwo w zakresie ustalenia treści umowy o pracę.

Od tego wyroku odwołała się pozwana i wywiodła apelację. Wyrokiem z dnia 9 sierpnia 2012 (sygn. akt VII Pa 142/12) Sąd Okręgowy we Wrocławiu oddalił apelację pozwanej.

W zakresie wynagrodzenia za pracę Sąd ustalił

Pozwana L. A. prowadziła w spornym okresie działalność gospodarczą pod firmą P.H. (...) we W. przy ulicy (...) i ulicy (...), której przedmiotem była sprzedaż hurtowa i detaliczna samochodów osobowych i furgonetek, konserwacja i naprawa pojazdów samochodowych, z wyłączeniem motocykli, produkcja samochodów osobowych i inne.

bezsporne

Powód K. H. był zatrudniony przez pozwaną L. A. w prowadzonej przez nią działalności gospodarczej na umowę o pracę w okresie od 5 stycznia 2009 r. do 15 lipca 2009 r.

bezsporne - prawomocny wyrok częściowy tut Sądu k. 362

Strony umówiły się na okres próbny na 3 dni z wynagrodzeniem po 50 zł za dzień. Po okresie próbnym jak pracodawca stwierdził, że powód potrafi naprawiać samochody, przyjął go na stałe na umowę o pracę. Za okres pracy powód nie otrzymywał jednak wynagrodzenia poza pojedynczymi wypłatami zaliczkami w kwocie ok. 50 lub 100 zł., które miały miejsce raz albo 2 razy.

dowód : zeznania powoda k. 477/v

Powód upominał się o wynagrodzenie. Pracował bez wynagrodzenia licząc, że zostanie wypłacone. Odszedł od pracodawcy z tego powodu, że nie było mu wypłacane wynagrodzenie.

dowód : zeznania powoda k. 477/v

Średnie wynagrodzenie pracownika działu serwisu w ustalonym okresie pracy wynosiło od 2 998 zł do 3 749 zł brutto

Dowód : ogólnobranżowy raport płacowy k. 473-476

Minimalne wynagrodzenie w 2009 roku na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz.U.2002.200.1679 z późniejszymi zmianami) wynosiło 1279 zł

fakt notoryjny

Wynagrodzenie powoda liczone wg w/w stawki minimalnej wynosi 8100 zł (1279 zł x 5 miesięcy luty do czerwca 6 395 zł + 25 dni stycznia 1065, 75 zł + 15 dni lipca 632,45 zł)

bezsporne

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo, w części dotyczącej wynagrodzenia, było zasadne co do zasady i zasługiwało na uwzględnienie w zakresie minimalnym.

Po ostatecznym sprecyzowaniu powództwa co do wynagrodzenia powód domagał się 3 570 miesięcznie łącznie kwoty 42 840 zł.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd nie znalazł miarodajnych podstaw do uznania, że należne powodowi wynagrodzenie powinno zostać uwzględnione w wykazywanej przez nie go stawce.

Zdaniem Sądu, postawa pozwanej a szczególnie jej zeznania z ostatniej rozprawy dają podstawy do uznania, że wynagrodzenie powodowi nie było wypłacane. Świadczy o tym także zgodna z logiką i doświadczeniem życiowym postawa powoda, który w toku procesu wykazał, że upominał się o wynagrodzenie a także że odszedł od pracodawcy kiedy zorientował się że pracodawca go zbywa i nie ma szans na wypłatę wynagrodzenia. Potwierdziła to wiarogodnie świadek A. B. /k.115-116/. (Sąd dokonał wiążącej oceny zeznań tego świadka w uzasadnieniu wyroku częściowego i nie została ona podważona)

Uznał Sąd jednak, że biorąc pod uwagę charakter pracy i pracodawcy oraz niewykwalifikowanie powoda, żądane przez niego wynagrodzenie jest zbyt wygórowane.

Sąd w zakresie wynagrodzenia powoda dysponował znikomym materiałem dowodowym. Odmawiała w tym przedmiocie współpracy pozwana stając konsekwentnie na stanowisku, że nic powodowi nie zapłaci i zasłaniała się mężem, który pomagał jej prowadzić działalność, w której zatrudniony był powód, a faktycznie jak wynika z akt to on ją prowadził, a działalność była jedynie zarejestrowana na powódkę. Świadczy o tym dodatkowo charakter prowadzącej działalności – branża motoryzacyjna oraz postawa i brak szczegółowej wiedzy pozwanej na temat prowadzonej działalności .

Zgodnie z poczynionymi przez Sąd w niniejszej sprawie ustaleniami powód wykonywał prace w okresie 05.01.2009 r. – 15.07.2009 r. Były to zwykłe prace mechanika samochodowego, to jest, między innymi, uruchamiał zepsute samochody.

Zgodnie z dyspozycją art. 80 kp powodowi jako pracownikowi zatrudnionemu w warunkach art.22 § 1 kp za wykonywaną pracę należy się wynagrodzenie. Jest to konstytutywny element stosunku pracy odróżniający go choćby od wolontariatu, w ramach którego wolontariusze wykonują określone czynności nie dostając w zamian wynagrodzenia. Ma to też takie znaczenie, że wynagrodzenia nie można się zrzec (art. 84 k.p.), a wypłata przez pracodawcę wynagrodzenia należy do najistotniejszych elementów stosunku pracy jako świadczenie wzajemne w stosunku do wykonanej pracy. Pracodawca nie może więc twierdzić, że ustalono, iż pracownik nie będzie pobierał wynagrodzenia, gdyż takie ustalenie byłoby sprzeczne z prawem pracy. Skoro powód, co zostało przesądzone prawomocnym wyrokiem częściowym, pracował będąc zatrudnionym na umowę o pracę musi za cały okres tej pracy otrzymać należne wynagrodzenie.

Sąd uznał, że należało zastosować domniemanie faktyczne, że powód wynagrodzenia nie otrzymał skoro to pracodawca na którym w zakresie wypłaty pracownikowi wynagrodzenia spoczywa ciężar prowadzenia w tym przedmiocie dokumentacji, która w razie sporu wykazałaby, że pracodawca wypełnił obowiązek wypłaty wynagrodzenia i w jakim wymiarze – dokumentacji tej nie prowadził. Pozwany pracodawca takiego obowiązku nie wypełnił, nie prowadził dla powoda żadnej dokumentacji płacowej, ponosi zatem konsekwencję swojego zaniedbania. (art. 6 kc w związku z art. 300 kp)

Sprawa o wynagrodzenie za pracę jest sprawą o dochód; dochód przysługujący pracownikowi w postaci zapłaty za świadczoną na rzecz pracodawcy pracę w ramach stosunku pracy, a jeśli tak, to brak możliwości ścisłego udowodnienia wysokości żądania lub nadmiernej trudności w udowodnieniu tejże wysokości, uprawnia i zarazem zobowiązuje Sąd do zasądzenia odpowiedniej sumy według swej oceny, opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy. (wyrok Sądu Najwyższego z 5 czerwca 2007 roku sygnatura akt I PK 61/07 opublikowany w Lex nr 317787)

Dlatego też, w oparciu o przepis art. 322 kpc Sąd uznał kierując się zasadami doświadczenia życiowego i stosunkami gospodarczymi w działalności gospodarczej takiej jaką prowadziła oficjalnie pozwana, że zazwyczaj niewykwalifikowani pracownicy otrzymują najniższe wynagrodzenie.

W czasie kiedy powód był zatrudniony u pozwanej minimalne wynagrodzenie na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz.U.2002.200.1679 z późniejszymi zmianami) wynosiło 1279 zł. W konsekwencji więc wynagrodzenie powoda liczone wg w/w stawki minimalnej wynosi 8100 zł (1279 zł x 5 miesięcy - luty do czerwca - daje kwotę 6 395 zł + 1065, 75 zł za 25 dni stycznia / 1279 zł podzielone przez 30 dni miesiąca dało stawkę dzienną 42,63 pomnożoną przez 25 dni stycznia / + 632,45 zł za 15 dni lipca wg tej samej zasady co styczeń)

Dlatego też dalej idące powództwo w zakresie wysokości wynagrodzenia należało oddalić.

Podstawę prawną dla określenia terminu naliczania odsetek od zasądzonych kwot stanowił art. 481 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Odsetki zostały zasądzone zgodnie z żądaniem powoda, którym Sąd był związany, od wniesienia pozwu (mniej korzystnie dla powoda), a nie od ich wymagalności za każdy miesiąc.

W przedmiocie rygoru natychmiastowej wykonalności orzeczono na podstawie art. 477² § 1 k.p.c., zgodnie z którym zasądzając należność pracownika w sprawach z zakresu prawa pracy, Sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika, tj. do kwoty 1279 złotych. Wysokość wynagrodzenia powoda Sąd określił na podstawie minimalnego wynagrodzenia obowiązującego w 2009 roku.

W zakresie wynagrodzenia pełnomocnika z urzędu Sąd orzekł na podstawie § 19 w związku z § 6 pt.5 i § 12. ust.1 pt. 2 (żądanie wynagrodzenia – 75% stawki minimalnej w widełkach od wps 42 840 zł dało stawkę minimalną 1800 zł + 427 zł 23 %Vat) oraz § 12 ust. pt. 3 (żądanie ustalenia) rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz.U.2013.461)

A zatem orzeczono jak w sentencji

z) odnotować w rep.

doręczyć pozwanej z pouczeniem o apelacji

kal. 14 dni

12.06.13r.